Weel ůks hea jut/

mis

ůks wagga Õppetaja aiab ůhhe mehhe-eksiaga, Rein nimmi, kui ta tedda õnsa surma wasto walmistab.

Õppetaja: Terre armas Rein.

Rein: Aitummal, armas õppetaja.

Õ: Kuida, waene, sinno kässi käib?

R: Jummal parrago! mis tehtud, se on tehtud.

Õ: Ůtle mulle, Rein, kuida sattusid sa senna kiusatusse ja willetsusse sisse?

R: Kůl ma rägin, armas õppetaja, kuida se luggu olli.

Õ: Kule, rägi agga õiete tõeste, et sa woid Jummala ees sedda wastata, ärra tunnista ůhtegi wallet ennese hinge peäle.

R: Ei mitte, armas Issand, Jummal hoidko mind omma hinge koormaks middagi räkimast. Meie ollime teise perremehhe jures ko-us, se andis, olgo terwe, tobi ollut meile jua. Saime siis tein eisega juttule; se teine õnnis innimenne,

Hanso ja Mardi jut, 1739, lk. 65